

ТОВА Е РАЗКАЗ ЗА САМОТАТА, ЗА САМОТНИТЕ ХОРА, ЗА ТЕХНИТЕ ТЪРСЕНИЯ...

Едно интервю на клуб „Журналист“, създаден по проект „Твоят час“ към СУ „Васил Левски“, с актьорите от сатиричния театър - Калин Сърменов, Александра Сърчаджиева и Мартин Каров след постановката „Терапевти“ на севлиеиската сцена.

Само месец след премиерата ѝ, Сатиричният театър гостува на севлиеиска сцена с най-новата си постановка „Терапевти“ от Кристофър Дюранг.

Участници от клуб „Журналист“, създаден по проект „Твоят час“ към СУ „Васил Левски“ с ръководител Даниела Йорданова посетиха спектакъла, а след представлението разговаряха с актьорите Калин Сърменов – директор на Сатиричния театър, Александра Сърчаджиева и Мартин Каров.

Журналист: Какво е посланието на постановката „Терапевти“?

Калин Сърменов: Това е разказ за самотата, за самотните хора, за техните търсения, но пречупени през различния поглед на персонажите и поднесено като романтична комедия..

Журналист: Не е ли рисковано да дойдете в провинцията с толкова разкрепостена постановка?

Калин Сърменов: Вие защо делите България на София и провинция? Аз не намирам причина.

Журналист: Защото София не е България!

Калин Сърменов: Нали затова е изкуството.? Човекът, който е написал сценария, говори за неща, които се случват в днешно време (и се случват навсякъде) – самотните хора са навсякъде. Те не са само в София. В тази постановка се разказва само за самотни хора. Това е основното. А за нецензурните думи – тях ги има навсякъде. Лично аз нецензурните думи мога да си ги позволя само в постановка, в къщи не, защото ми се карат.

Журналист: Това с нецензурните думи да не е някакъв начин за привличане на публика?

Калин Сърменов: Не, в никакъв случай! Това е част от езика на улицата, от това, което се случва. Този живот, който хората водят на нея. Затова харесах толкова много този автор – защото той разказва истории, които се случват в днешно време. Тази тема за самотата е тема на времето, в което ние живеем. Както и темата за хомосексуализма, за джендърите, за това кой къде търси и намира себе си.

Журналист: Да, напоследък много театрални постановки засягат такива теми. Ето например преди месец гледахме представлението на театър „Сълза и смях“ „Жена ми се казва Борис“ и то беше на същата тема – различните, особените, те са в светлината на прожекторите. Но ние сме отворени към тях, нямаме проблем с това.

Калин Сърменов: (много смях) Моля ви, не ни сравнявайте с този театър! Ние сме много далеч от него.

Журналист: Не, просто искам да кажа, че тази тема стана много актуална и обществото напоследък се облива с нея от сцената.

Калин Сърменов: Наистина в постановката има много нецензурни думи, но ние не можем да не ги използваме. Ако ние не говорим на езика на времето, няма как да стигнем до публиката. Ако ги нямаше тези думи, никой нямаше да ни обръща внимание. А за нас е важно, защото не рисуваме картинки – нас трябва да ни чуят. Ако рисувахме картинки, тогава е друго. Има един художник - Хиронимос Бош, който се оженил за една много богата жена, затворил се вкъщи и рисувал, рисувал, рисувал, без да се интересува от това дали някой ще купи неговите картини. Отишъл си от този свят и най-неочаквано станал много известен. Нашето изкуство обаче не е такова. Театърът се занимава с времето, в което се случват нещата. Театърът е преходно изкуство. И трябва да се случва днес. Вие сте в девети клас и сте учили старогръцка драма, нали? Та нали така е започнал древногръцкият театър – мъже са се обличали в женски дрехи, слагали са си котурни и са се престрували на някакви – така са привличали вниманието. Така че в основата на театъра винаги е била агресията към проблемите.

ЖУРНАЛИСТ КЪМ АЛЕКСАНДРА СЪРЧАДЖИЕВА: Интересно ми е как успяхте да научите толкова думи, които не просто нямат никаква връзка помежду си, а дори се „бият“, взаимно се изключват?

Александра Сърчаджиева:

На това се учим в театъра. Първото нещо, което трябва да направиш, преди да излезеш на сцената е, да си научиш думите. За мен това е изключително важно – ти няма как да се превъплътиш в героя, без да знаеш какво говори той, какво мисли той като текст. Така че преди това вкъщи сядам и както вие си учите уроците за училище, така и аз – зубря, уча текста.

Журналист: Бързо ли става?

Александра Сърчаджиева: Слава богу, аз бързо уча. Нямам проблем с това. Колегите учат по различен начин. Има актьори, които трудно помнят, на които им се налага да преписват цялата пиеса или само своя текст. Има актьори, които учат текст чрез мизансцен – когато се движат от едно място на друго по сцената, знаят с коя реплика го правят и така запомнят. Аз лично трябва да си го науча първо вкъщи – трябва да съм сигурна в това, което правя на сцената.

Журналист: В такова звездно актьорско семейство като вашето имяхте ли избор да бъдете нещо друго, освен актриса?

Александра Сърчаджиева: О, да, имах избор да бъда много неща. До 12-ти клас исках да кандидатствам Международни отношения. Бях сигурна, че това искам да уча. След 12-ти клас рязко разбрах, че всъщност нищо друго не ми е интересно, освен да кандидатствам във ВИТИЗ и да се занимавам именно с тази професия. Истината е, че ако не ме бяха приели от първия път, повече нямаше да кандидатствам. Но ме приеха. Майка ми (актрисата Пепа Николова) беше категорично против да се занимавам с театър. Тя много искаше да уча право. Обясняваше ми, че ако имам талант, хората ще ме забележат. Сега, в днешно време, доста се обезсмисля това да учиш във ВИТИЗ, защото по сериали и във филми се взимат непрофесионални артисти, които не са завършили НАТФИЗ. Взимат се манекенки, плеймейтки и т.н. Но все пак аз мисля, че трябва да имаш талант и призвание, защото не можеш да станеш оперен певец например, без да имаш глас.

ВЪПРОС КЪМ МАРТИН КАРОВ: Каква беше функцията на маскирания, който непрекъснато минаваше по сцената?

Мартин Каров: Вие как го разтълкувахте?

Журналист: Нещо като страничен наблюдател или човек, който с появата си накъсва сцените – дотук е едно, оттук – друго действие.

Мартин Каров: Ами това е страничната гледна точка – създателят, който наблюдава своите творения и ги наставлява, и ги подбутва към някакви нови крачки в живота им.

Александра Сърчаджиева: А вие самите занимавате ли се с театър, откъде у вас този интерес към театъра?

Журналист: Не, ние сме журналисти, но имаме един актьор, който е пръв на всички срещи зад кулисите, защото това е животът му – на сцената и зад сцената – Денислав Богданов.

Журналист: Аз също искам да се занимавам с актьорско майсторство, защото пиша сценарии. (Десислава Петкова)

Мартин Каров: О, това е много хубаво, много са ценни такива хора в нашата общност.

Журналист: Чий беше изборът на музика в постановката?

Мартин Каров: Ами това е авторска музика. Текстовете на песните са на Калин Сърменов, а музиката – на Асен Аврамов – много добър театрален и филмов композитор.

Александра Сърчаджиева: А между другото, Мартин освен че е актьор, също е и композитор. Той също пише музика за представления и голяма част от представленията на Сатиричния театър са по негова музика.

Журналист: Всъщност всички вие пеете, танцувате и какво ли още не. Тези неща, които знаете, сигурно сте ги учили в НАТФИЗ?

Александра Сърчаджиева: Да, това е училище, в което се учи всичко: класически балет, фехтовка, пеене, народни танци, акробатика, сценичен бой и др. В повечето случаи това е малко нелепо, защото аз например никога не съм се занимавала с класически балет и на 20 години се опитвах да науча стъпки и движения на балерина, което е смешно. Но това всъщност са много полезни неща – сценични движения, как да падаш на сцената, сценичен бой и т.н. Това е хубаво, защото ние, актьорите, освен с емоции, работим и с телата си и трябва да знаем как най-изразително да го правим, за да въздействаме на публиката.

Мартин Каров: Имате страхотен театър! Аз играя за пръв път в Севлиево, но съм изключително впечатлен от театъра, от залата, от сцената и публиката и задължително ще дойда отново!